

Fénysugár

Evangéliumi hitebrazító és hirmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildiget, Pestmegye.

Az Úr Jézus eljövetele meghozta nekünk az örömet.

Ime hirdetek néktek nagy örömet!“ Ezt mondja az Ige ma is az egész világnak.

Valóban igaz ez? Örömet? Nagy örömet? A mi korunkban olyan sok a szórakozásra, mulatozásra való alkalom, de a szívnek tiszta, nagy öröme igen ritka virág. Lelkünk kertjét keményre tapossa az élet sok baja, gondja, vagy elönti a keserűség salakja és sok-sok friss hajtást, amely az örökkévalóság fénye után vágyott, fojtott meg már a földi por.

Az ember vágyódik örömrre. Az élvezetek hajszolása is bizonyítja ezt, de egyszersmind azt is, hogy semmiféle földi öröm nem tudja kielégíteni a lelket.

„Mindaz, aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjúhozik,“ mondja az Úr Jézus, „valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha, örökké meg nem szomjúhozik.“

Ezért olyan nagy öröm az, hogy az Úr Jézus megszületett!

A mi nemzetségünk ezt nem érti meg. Milyen sokan ünneplik meg a karácsonyt és még sincsen karácsonyi örömük. Az egyetlen, amit még megmentettek maguk számára, a karácsony-ünnep földi része, az isteni szeretetnek gyenge visszénye. Ajándékozunk és nekünk is adnak ajándékokot, örülünk a gyermekek örömének, régi emlékeket újítunk fel, érzelmek, hangulatok, ez minden és mégis olyan igen kevés, hogy a nagy öröm helyett, többnyire fáj az ember szíve és nagy-nagy ürességet érez.

„Imé, hirdetek néktek nagy örömet,“ ez volt az első köszöntés, mikor Isten Fia a földre lépett. A távozó Megváltó pedig így vigasztalja meg tanítványait: „Örülni fog a ti szívetek és senki el nem veszi tőletek a ti örömeiteket“ Pál apostol azt mondja: „Isten országa békesség és Szentlélek által való öröm.“ Egykor, ha majd Isten letöröl szemeikről minden könnyet, akkor „az Úrnak megváltottjai újjongás között Sionba jönnek és örök öröm fejükön.“

Mennyire vágyódunk mindannyian örök öröm után! És minden karácsony újra hirdeti nekünk, hogy Isten erre hívott el bennünket. Gazdag ajándékokat akar nyújtani, csak nyissuk meg szívünket és fogadjuk el amit ad.,

Engedjük, hogy kigyúlhasson bennünk az isteni öröm, hogy a mindennapi élet homályos napjaiban is hordozhassuk magunkban a fényt, amely másoknak is világíthat.

A BIBLIA KÖNYVEI

Zsoltárok könyve.

III.

Hátra van még, hogy tartalmi szempontból szóljunk a zsoltárokról. Megkülönböztethetünk elbeszélő, tanítói, imaszerű, énekszerű és prófétai zsoltárokat.

1. Az elbeszélő zsoltárok Isten régi, dicső tetteit emlegetik, amelyeket cselekedett népével az Egyiptomból való kiszabadulás és Kánaán birtokbavételével kapcsolatban. Számuk csekély. (78. 106.)

2. A tanító zsoltárok méltatják a törvényt, rámutatnak a bűnös élet nyomorúságára s a hívő élet kívánatos voltára. Ez utóbbira példa a rendkívül kedves első zsoltár. A törvény méltatásában pedig utólról lehetetlen a híres 119. zsoltár, melynek versei nyolcanként egymásután a héber ábécé betűivel kezdődnek s ezért e zsoltár „arany ábécé” névvel ismeretes. Ez a leghosszabb zsoltár. 176 verse van, mindvégig élénk és erőteljes, látszik, hogy olyan valaki írta, akinek számára a törvény nem száraz regulák tömege, hanem az Istenből folyó élet medre volt. Idetartozik még az emberi élet mulandóságáról elmélkedő s ebben oly megrázó erejű 90. zsoltár.

3. Imaszerű zsoltár nagyon sok van. Ki kell közülök emelni a hét meglepően mély bűnbánati zsoltárt: 6., 32., 38., 51., 102., 103., 143. A bűntudat mind az egyes bűnökre, mind az ember egyetemes romlottságára nézve oly tiszta helyenként és oly finom, hogy az egész ótestamentum dicsekvése lehetnek e bűnbánati zsoltárok az újtestamentummal szemben: az újtestamentumot megközelítő s az evangéliumot előkészítő lelki vilá-

gukkal. Az imaszerű zsoltárok közül még azok nevezetesek, melyek egyrészt a segélykérést, másrészt az Úr akaratában való megnyugvást tolmácsolják a legválságosabb körülmények között.

4. Az énekszerű zsoltárok egyrészt hálaadók, másrészt magasztalók. Az előbbieket különösen azért jelentőségteljesek, mert az egyes ember maga is megszólal bennük Isten kegyelméről szerzett egyéni tapasztalataival s így a sokáig háttérbe szorult személyes kegyesség talál bennük érvényesülést. Felülnek rendkívül meleg, őszinte, természetes hangjukkal és roppant bőséges, szeretettől áthatott kedélyvilágukkal.*

5. A prófétai zsoltárok a királyzsoltárokból nőttek ki. Dávid kora után állandóan foglalkoztatja az ország „csendeseit” egy igazi király uralma utáni vágyódás. Amint az idő mulik s csalódás csalódásra jő, ennek a kívánatos királynak képe mind jövendőbb-belivé, majd szellemivé lesz s végül egy teljes megváltást hozó, Istenileg kedvelt, sőt Isten-i jellegű személyiség alakjává változik át. Ez pedig nem más, mint a Messiás. Azért a prófétai zsoltárok legnagyobb része Messiás-i zsoltárnak nevezhető. Közülök különösen is csodálatos a 22. zsoltár, amennyiben a többi-től eltérőleg nem egy dicső, ékes-ségében és pompás felkészültségében hódító Messiásról beszél, hanem arról a szenvedőről és megcsúfoltról, akiről Ezsaiás 53. Nevezetes ez a zsoltár azért is, mert tükrében az Úr Jézus bizonyosan többször nézegette magát, azaz a kereszten reá váró, legsúlyosabb messiási szolgálatát. Az ott elhangzó legmegrendítőbb mondása: „Én Istenem, én Istenem, miért

* Különösen az u. n. Hallelujah-zsoltárok: 111-től 118-ig.

hagyta el engemet?” — a 22. zsoltárból való.

A zsoltárok könyvét olvasva sokszor eszébe jut az embernek az a latin mondás: „Novum testamentum latet in vetero.” Az újtestamentum el van rejtve az ó-ban. Fel kell azonban említeni, hogy viszont sokaknak nagyon sok nehézséget okoznak az ú. n. átkozódó zsoltárok, melyek Istent az ellenséggel szemben, még gyermekekkel szemben is, a legnagyobb kegyetlenségre szólítják fel. Azok, akik amúgy is ellenségei a Bibliának, sietnek e címen pálcát törni az egész Biblia, vagy legalább az ótestamentum felett. Igazán kár. A kifogásolt helyek sok tekintetben Isten szentségének, ítéletre való jogosítottságának jegyében születtek meg. Ha nem képviselik az újtestamentomi kegyelmi álláspontot, mely nem tesz különbséget nép és nép között, ezzel is csak azt bizonyítják, hogy szükség volt az újtestamentumi kijelentésre. Ami pedig e részek mai használhatóságát illeti, nincs szükség a Bibliából kitorölni őket. Járj el úgy, mint a kananiták kiirtásáról szóló részekkel és vonatkoztasd a gyűlöletet a bűnre, a kiméltlen irtó eljárást a saját bűneid kiméltet nem érdemlő, rút fajzataira és nem esik sérelem semmin.

A kifogásolható helyek száma elenyésző csekély. Vele szemben sokkal csodálni valóbb az a lelki világ, mely a zsoltárok egészében s kivált egyes gyöngyszemeiben elibénk tárul. Igen hálásak lehetünk a Biblia ezen könyvéért, melyet a bibliai könyvészet nem véletlen szokott a tiszta újtestamentum mellé fűzni. Az sem véletlen, hogy Pál apostol Kolosse 3., 16-ban a zsoltárokat is említi azon tényezők közt, melyekkel a hívő gyülekezet önmagát építi.

G. A.

Csendes, boldog ádvent.

Feesche M.

Halkan vonul a földön át,
Nagy, tiszta, szent öröm,
Kigyúl nyomában égi láng,
A kis Jézuska jön.

Öröm vonul a földön át,
Oly gyöngéd, ájtatos,
Már készítgetjük jászolát,
Ahol majd szunnyadoz.

Szívünk bár csendes tűzben ég,
Az ajkunk énekel,
Szeretnénk Jézus fekhelyét
Dallal díszíteni fel.

A szívben égő szeretet
Útját egyengeti,
S ha ajkunk háladalt rebeg,
Köszöntés az neki.

Öröm vonul a földön át,
Örülj te is, szívem,
Atyád a jászol mellé szánt,
Hol Jézusod pihen.

Ford. Vargha Gyuláné.

G O N D O L A T O K.

Ne félj magadat teljesen átadni Istennek. Légy róla meggyőződve, hogy ügyedet a legjobb kezekbe teszed le. A részleges átadás nehézzé teszi az életet, míg a teljes átadás könnyűvé. Ne tégy úgy, mint sokan, akik csak úgy ideiglenesen adják át magukat Istennek, csak úgy alkalomadtán, mert így szokás, s akik azután a legelső jó alkalommal ismét visszaveszik magukat Istentől, s ismét maguk akarnak urak és mesterek lenni sajátmaguk felett, akik elmennek egészen a halálig, de ott azután sietnek önmagukat megmenteni.

(Steinberger)

Allah tükre.

A faluvégén, düledező mecset közelében, egy kis kunyhóban lakott egy öreg mollah. Üres és rideg volt a kis kunyhó. Az öreg számára volt az egyetlen élőlény, amely körülötte volt. De nem a szegénység volt az, ami Abdallah homlokára ráncokat rajzolt és ami miatt a szeméből szüntelen patakozottak a könnyek. A körülötte lakó fellahok (falusi emberek) sóhajtoztak, panaszkodtak, zúgolódtak, loptak, hazudtak, veszekedtek és káromkodtak. Gonosz idők voltak. Egy éjjel, amikor álmatlanul forgolódtott a fekvőhelyén, valami csudálatos dolog történt. Nagy világosság özönlött be a kunyhóba és a fényesség közepette ott állt hatalmasan Gábiel angyal. Abdallah reszketett és megcsókolta a földet. Mint a pálmák suhogása úgy hallatszott Gábiel angyal szava. Csak néhány pillanat volt az egész, azután megint nagy csend lett a kis kunyhóban. De Abdallah még soká feküdt arccal a földön. Nem jött álom a szemére. Igyekezett minden szót, amit hallott emlékezetében rögzíteni. Halkan ismételte újra és újra a hallottakat. Csak nehezen világosodott meg előtte a szavak értelme.

Igen így volt: Allah, a könyörületes, megszorodott népe állapotán, látta, hogy bűnökben vergődnek és nem tudják ezt. Őt Abdallaht, a nyomorultat és megvetettet szemelte ki Allah arra, hogy népének prófétája legyen és nagy dolgokat vigyen véghez. Igen így szólt az üzenet: „Menj el, ha a nap felkel keleten a kertekben levő barlanghoz és annak a mélyén megtalálsz Allah tükrét. Aki abba belenéz, meglátja magát olyannak amilyen és megbánva bűneit megalázkodik.”

Halvány fény vetődött be a szobába. Abdallah felugrott és kiment a kertbe. Dobogó szívvel lépett be a barlangba és igyekezett tájékozódni a sötétségben. A nap első sugarai bevetődtek a barlangba és íme ott látott egy csudálatosan csillogó tükröt. Egy régi himzett kendőbe csomagolta a drága kincset és elvitte a mecsetbe. Pénteken megtelt a mecset falusi emberekkel és ekkor lelkes szavakkal mondta el Abdallah a tükröcsudálatos történetét. A jelenlevők között volt egy gazdag bagdadi kereskedő is, aki karavánjával éppen a faluban vesztegelt. Előlépett és kérte, hogy egy pillantást vehessen a tükörbe. Levették a leplet a tükörről, a kereskedő belenézett, elsápadt, elkezdett reszketni és sietve elhagyta a mecsetet. Meglátta bűnös életét a tükörben és tudta, hogy elveszett ember, ha meg nem változik. Bagdadban elmondta mindenkinek, hogy mi történt vele.

Eleinte titokban, azután mindig nyiltabban és nyiltabban egész csapatok mentek Abdallahhoz. Nemsokára egy mecsetet építettek a tükrö fölé. Nagyon sok adományt kapott Abdallah és ahová ment, az emberek a földre borultak előtte, ruhájának a szegélyét csókolták. Próféta lett; akit Allah küldött. Nem volt senki az egész országban, aki Abdallah nevét ne tisztelettel emlegette volna. Amikor néhány év múlva meghalt, nagy sírkövet emeltek a sírja felett, nagy ünnepséget rendeztek és szentnek tartották.

De mi lett a lelkével? Alighogy meghalt, találkozott két angyallal, akiknek be kellett számolnia az életéről. És hogy szólt az ítélet? Elkárhozott, örökre elkárhozott. De miért? Így szólt az indoklás: „Allah rád bízta a tükört, hogy

az embereket büntudatra indítsd. Te megmutattad nekik Allah tükrét, ők belenéztek és ezren és ezren igazi büntudatra ébredtek. Napról napra a kezedben volt a tükör, de te magad egyszer sem néztél bele. Elkárhoztál!”

Gyenge emberek számára való vallás.

Néhány év előtt — írja Rumband — előadást tartottam diákoknak a keresztyén hitről. A diákok közt voltak szabadgondolkozók is. Előadás után élénk megbeszélés kezdődött. Egy fiatal medikus hazakisért és útközben folytattuk a beszélgetést.

„Végül is” — mondotta az orvostanhallgató — „Jézus vallása gyenge emberek számára való.”

„Valóban” feleltem „és épen ebben rejlik a nagysága. Vallást erős emberek számára teremteni nem fontos, mert erős embereknek nincs szükségük támaszra. De vallást hozni, ami a gyengéken segít, kétségbeesett, vigasztalan embereknek új életet ad, ez volt az Úr Jézus nagy művészete. Ő az egyetlen, Aki az elveszített keresi, a betegeket gyógyítja, az eltévelyedettnek a helyes utat megmutatja... Az Úr Jézus vallása, igen az azoknak a vallása, akik gyengéknek érzik magukat.”

„En nem vagyok gyenge” — felelte büszkén az ifjú. Kezet nyújtottam neki és így szóltam: „Akkor teljesen megértem, hogy nincs szüksége Jézusra. De vannak emberek, akiket a bűn, a fájdalom és a halál megtanított arra, hogy ők gyengék. És ha egyszer az életében maga is oda jutna, hogy gyengének érzi magát, jusson eszébe az, amit mondtam.”

Gúnyos, fölényes mosollyal az

ajkán búcsúzott az ifjú, erejében bizó diák.

Két év múlva láttam újra, de teljesen megváltozva. Teste és lelke megromlott. Homlokán az eltékozolt ifjúság sötét árnyai látszottak. Sápadt és fáradt volt.

„Még mindig olyan erősnek érzi magát?” — kérdeztem hirtelen félbeszakítva a felületes beszélgetést.

„Nem” — mondta halkán — „gyenge lettem.”

„Úgy, Barátom”, — mondtam — „akkor szüksége van az Úr Jézusra.”

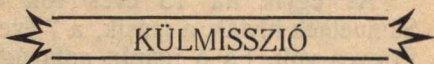
Az egész estét beszélgetve töltöttük és ő letette terhét. A bűn által erőtelenné lett és megfáradt ember megtalálta erős Megváltóját.

Ítélet.

Az ítélet tudata is felizgatja és felingerli gyakran az istentelenekeket. Egy férfinak akinek beszéltek a „külső sötétségről”, ahol „fogcsikorgatás” lesz, egy démoni gondolata támadt: „Rögtön elmegyek a fogorvoshoz és kihuzatom az összes fogamat”, kiáltott gúnyosan. „Meglátom, hogy akkor mit csinál az Isten?” Beült egy autóba, hogy a fogorvoshoz menjen és útközben a szél ütötte.

„Rettenetes vég!” kiáltottak a rokonai, amikor meghallották. Ha „vég” volna, akkor nem volna baj. Ez kezdet. Ez csak előjátéka az örök kárhozatnak.

Kínából.

Egy kínai misszionárius szobájába belépett egy előkelő kínai hivatalnok. Nagyon udvariasan köszönt a misszionáriusnak és az egész viselkedése nagy tiszteletet árukt el. Meghatottan beszélt az Evangélium-

ról. Meglepően kérdezte a misszió-nárius, hogy hol hallotta az Evan-géliumot? „Nem hallottam” — fe-lette a kínai — de láttam. „Ismerek egy embert, aki a környezetének a réme volt. Ha az ember egy keményebb szót szolt hozzá, akkor valósággal ordított és éjjel és nappal valósággal üldözte az illetőt. Veszedelmesebb volt a vadállatoknál. Szenvedélyes ópiumszívó volt. De amióta a ti Jézusotok hatalmába került, azóta egészen megváltozott. Most szelid és csendes ember lett, vad szokásai megváltoztak és az ópiumszívást is teljesen elhagyta. A ti tanítástok jó.”

Többfelől halljuk ugyanezt a hírt. Olyanokra, akikre nem volt hatás-sal a prédikáció, hatott az élet. Vaj-jon a mi életünk olyan-e hogy annak nyomán is élet fakadhat?

Két fiamat adom.

Több mint hatvan évvel ezelőtt Ame-rika Utica nevű városában egy missziói estét tartottak. Egy német misszionárius beszéde volt különö-sen nagy hatással a hallgatóságra. A kijáratnál volt a persely elhelyezve. Egy öreg asszonyra különösen na-gyon hatott a missziók nehéz hely-zete és nagyon fájt neki, hogy nem tudott semmit sem „még az özvegy-asszony két fillérjét”, sem bedobni a perselybe. Ekkor egy kis cédulára ezt írta: „Két fiamat adom” és be-dobta a perselybe.

Az egyik fia 13 éves volt és Sámuelnek hívták, a másik, a 7 éves, Frigyes volt. És ő igazán adta úgy, mint egykor Hanna tette. Ettől az órától kezdve nem szünt meg Isten-hez kiáltani két fiáért és kérni Őt, hogy formálja át őket, az Ő képére és ha az Ő gondolatai szerint való, állítsa be egészen az Ő szolgálatába. Néhány év múlva meghalt az öreg-asszony, anélkül, hogy valamelyik a

fiai közül is érezte volna, hogy az Úr őt a misszióba hívja. De az Úr mégis meghallgatta az imáját. Fri-gyes török és Sámuel kínai misszió-nárius lett. Mindkettő ismert a misz-sziók történetében. Sámuel az a hires dr. Williams, aki olyan sokat dol-gozott Kínában és olyan sokat írt is róla.

Hogy hívnak téged?

Ko, könnyelmű, zülött koreai férfi, öngyilkossággal akarta befefe-jezni bűnös életét. Egy misszioná-rius megtalálta majdnem elvérezve, magához vette és ápolta. A misz-szionárius adott neki betegsége alatt olvasnivalókat. És ő újra és újra olvasta a kérdést: „Hogy hívnak téged?” Úgy érezte, mintha Isten maga tenné fel ezt a kérdést. Olvasta tovább a könyvet és amikor Jákób találkozását olvasta Istennel, nem tudott attól a gondolattól sza-badulni, hogy Jákób is csak azt válaszolhatta volna Istennek, hogy ő gonosz, csaló ember és Isten nevét mégis Izraellé változtatta. Egy hang azt mondta neki: „Ko te rosszabb vagy, mint Jákób, te hazug, csaló, tolvaj vagy.” Isten nem engedte többé el. Már a halál kapujánál volt, többször büntették, de ez a hang mindennél rosszabb volt. Hogy hívnak? hallotta újra és újra. Elátkozta önmagát, sírt és imádkozott hogy legyen vége az életnek. Ekkor segítségére jött a misszionárius, imádkoztak és a rettenetes sötétségben felvirradt a kegyelem napja. Úgy hallotta, mintha Isten így szólna hozzá: „Te bűnös Ko, te most az én gyermekem vagy.” És amikor újra felhangzott lelkében a kérdés: „Ki vagy te?” Boldogan felelte, hogy: Isten megmentett gyermeke. Mit felelhetsz te?

Tudakozzátok az Írásokat!

Dec. 1. És. 66:1, 2, 10—14, 22—24. Jer. 31:31—34. Ésaiás próféta könyve nagy vigasztalással végződik. Bár sok a bűne Izrael népének, az Úr mégsem akarja véglegesen elvetni. Minden megtérőnek és alázatos szívűnek bűnbocsánatot, kegyelmet, megújulást ígér. Izrael népe azóta hosszú időre féltetett, de az ígértet még mindig fennáll, s mikor az idők teljességében az új ég és új föld előáll, akkor ebből a népből is elő fognak állani a kiválasztottak és elpecsételtettek, hogy imádják az Urat. De Izrael történetéből a mai keresztyének is levonhatják a tanulságot; az Úr az alázatosakra tekint, a kevélyeket pedig megalázza.

Dec. 2. Máté 21:1-9. Róm. 13:11-14. Luk. 1:68—79. Zsid. 10:19—25. Advent első vasárnapja újra élénken emlékeztünkbe kell hogy hozza azt a nagy igazságot, hogy nekünk nem kell és nem szabad sötétségben járnunk, mert az éjszaka elmúlt, s a nap, az igazságnak, a szentségnek és kegyelemnek napja régen eljött. A betlehemi jászolban nyugvó kis csecsemő hozta le azt a földre s csak az nem láthatja, aki szándékosan becuklja a szeméit. De sok ember épen azért csukja be, mert szeret sötétségben járni, mivel az ő cselekedetei gonoszok (Ján. 3:19.) A bűnök szeretik az éjszakát, a testi bűnök a testi szemek által tapasztalható éjszakát, a lelki bűnök a lelki éjszakát, De az Ige int: ideje, hogy felszerkenjünk, fölkeljünk és felöltözzük a Krisztust!

Dec. 3. Zsolt. 37:18-40. Kol. 1:24-29. Kerülöd-e a rosszat és cselekszed-e a jót? Irgalmas vagy-e a szűkölködőkhez? Ha ezekre a kérdésekre nem tudsz nyugodt szívvel igent mondani, akkor ne csodáld, ha életeden nem tapasztalod Isten áldását és megsegítő kegyelmét. De ha az igaz úton jársz, akkor meg miért ijedsz meg, ha Istennek tetszik, hogy nehéz helyzetbe juttasson, hogy anyagi gondokat vessen reád? Miért nem bízol benne, hogy ezek között is megtart és megsegít, sőt még gyermekeidet sem hagyja éhezni és kenyérkéregetökké válni. Bizalmatlanságod azt mutatja, hogy látszólagos igaz életet mellett sem vagy még az Úrral helyes viszonyban. Pedig ez a legfontosabb földi életedre nézve épen úgy, mint örökkévaló életedre.

Dec. 4. Fil. 1:12—30. Kol. 2:1—10. Pál apostol nem kesereg afölött, hogy ártatlanul fogságba vetették, hanem azt nézi, hogy mennyiben lehet az ő szenvedése az Isten országának előmenetelére. Nemcsak örvendez annak, hogy sokan a hívő keresztyének közül nagyobb bátorsággal merik az ígért hirdetni, mióta ő

fogságban van, hanem még abban is bízik, hogy olyanoknak az ígértetéséből is származhatik valami áldás, akik azért hirdetik az ígért, hogy ő neki a fogságban még evvel is fájdalomt okozzanak. Hiszen, ha az ő emberi bölcsességek nem viheti is előbbre Isten országát, de Krisztust nem kerülhetik ki a prédikációban, s Krisztus neve még ott is megmutathatja a maga hatalmát. Mily sok keresztyént megszegényíthet Pálnak ez az örvendő hite és bizalma!

Dec. 5. Fil. 2:1—13. Kol. 2:16—23. Semmi sem biztathat bennünket úgy a szeretetre és az alázatosságra, mint Krisztus példája. Ő, aki Istennel egyenlő volt, irántunk való szeretetből meg tudta magát olyan mélyen aláinni, hogy a legutolsó helyet foglalta el a gyalázatnak fáján. De ez a példa amennyire vonzó és serkentő, annyira elszomorító és kétségbeejtő is volna, ha a magunk erejéből utánozni próbálnánk. Jézus előtt úgy kell térjünk meg, hogy elismerjük az Ő teljes királyi jogát fölöttünk, s akkor Ő fogja bennünk véghez vinni, hogy ne csak akarjunk, hanem képesek is legyünk alázatosak és szeretetteljesek lenni. Félnünk és rettegünk kell mindentől, ami bennünket Őtőle elválaszt, de ha mindattól elszakadunk, akkor nincs okunk a félelemre.

Dec. 6. Fil. 2:14—30. Kol. 3:1—11. Mily kevesen vannak ma is, akikre el lehet mondani, hogy nem a maguk hasznát keresik, hanem a Krisztus Jézusét. Pedig ilyen munkásokra van szüksége az Isten országának. Az ilyeneket a keresztyén testvérek is megbecsülhetik, mert nekik is nagy hasznokra és előmenetelőkre van az ilyen kipróbált hűségű, alázatos és engedelmes munkatárs. Pál apostol is örömmel ismeri el egy-egy Timotheusnak vagy Epafróditusnak a hűségét, pedig bizonyára az ő hűsége és áldozatkészsége is hozzájárult, hogy ezek ilyenekké fejlődtek. A Pál apostolhoz hasonló hűséges és önfeláldozó vezetők megbecsülhetetlenek az Isten országának munkájában.

Dec. 7. Fil. 3:1—11. Kol. 3:12—25. A hívő keresztyéneket mindenkor óvni kellett a tévhitől, mert ilyenek mindig akadtak. S ezekre nézve jellemző az, hogy nem a teljesen hitetlen embereket igyekeznek megnyerni a maguk tévelygéseinek, hanem azokra vetik ki hálójukat, akiknek már van felébredt lelki életük, mert ilyeneket könnyebben megfognak. Azért oly fontos, hogy azok, akik már megtértek, meg is erősítsenek hitökben, hogy ne álljanak meg egy ponton, hanem haladjanak folyvást előre, mindig mélyeb-

ben beléhatolva a kegyelembe, mindig többet elfogadva a Krisztus gazdagságából, hogy így föl legyenek vértelve nemcsak a durva, hanem a kegyesség álarcába öltözött ellenségekkel szemben is.

Dec. 8. Fil. 3:12–21. Mal. 4:1–6. Pál apostol nem nézegetett hátrafelé, hanem folyvást előre, a cél felé. Azért is tudott egyre közelebb jutni a célhoz, s felismerni, hogy milyen magas és dicsőséges az a cél. Nemcsak a lélek megváltása foglaltatik benne, hanem a testé is, úgy hogy ez képes lesz egykor, a halandóságot levetve, dicsőséges, égi test gyánánt fellámadni. Sőt még azt is meglátta, hogy az erre lelkileg elkészültek számára, ha Krisztus eljövetele még a földön éri őket, halál nélkül is lehetséges lesz ez az elváltozás. (I. Thess. 4:14–17.)

Dec. 9. Luk. 21:25–36. Róm. 15:4–13. Luk. 17:20–30. II. Pét. 1:3–11. „Hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek.” Milyen nagy szó ez, mennyire reámutat arra, hogy a keresztyén ember nem olyan kijavított, kitoldozgatott, foltozgatott egyéniség, mint amilyeneké akarának némelyek lenni, hanem „új teremtés.” Onnan felülről, Isten Lelke által született lélek, akinek életfeltétele az, hogy a bűnt megutálja és elkerülje, s minden jószágban és kegyességben gyakorolja magát, mert ez az ő életeleme. A keresztyén ember Isten által elhívott lény, aki ezt az elhívást elfogadva a kiválasztottak sorába állhat, s gyűjti a lelki kincseket, amelyekkel majd beléphet az Isten örök országába.

Dec. 10. Zsolt. 38. Kol. 4 Boldog ember az, akinek füle nyitva van az Úr beszéde előtt, de siket azoknak meghallására, amelyeket ellenségei mondanak róla, akinek szája kész az Úrról való bizonyágtételre s az Ő dicséretére, de aki az emberek rágalmaira és bántásaira csak némasággal felel. Ebben is az Úr Jézus legyen mintaképünk. (És. 49:19. És. 53:7. Márk 14:61.)

Dec. 11. Fil. 4:1–7. I. Thess. 1. Öröm és hálaadás a keresztyének egyik jellemző tulajdonsága. Az aggodalmaskodás bizalmatlanság jele, s ahol nincs bizalom, ott nincs igazi lelki összeköttetés. Folytonos kérés, hálaadás nélkül, önzésre mutat, s az önző szív kielégíthetetlen és boldogtalan. A bizalom és a hálaadás adja meg a szívnek a békességet és örömet, mely minden értelmet fölül halad. Az örvendő és hálaadó szív érzi, hogy az Úr közel. Közel lélekben is, s közel az Ő szemmelátható eljövetele is.

Dec. 12. Fil. 4:8 23. I. Thess 2:1–12. Mily sokan vannak a hívő keresztyének

közt is, akik nehezen és szűkösen adakoztak Isten országának munkájára. Nem tudják azt, hogy az örvendő adakozás elsősorban is örejük hozna áldást. Az Úr úgy akarja az Ő munkáját folytatni, hogy némelyeket teljes idejűvel és erejűvel beállít a lelki munkába, úgy hogy földi keresetre sem idejök, sem erejök nem marad. Másokat pedig arra hív fel, hogy szeretetteljes adományaikkal támogassák ezeket a munkásokat és munkákat. S aki ebből kivonja magát, az nemcsak az ügyet károsítja, hanem önmagát is megfosztja az adakozás nyomán fakadó áldástól. Pál apostol is így fogta föl ezt, s így adja át minékünk is. Tanulunk-e belőle?

Dec. 13. Préd. 1. I. Thess. 2:13–20. Sok-sok embernek volt már Salamon király óta is az a tapasztalata, hogy akik csak emberi bölcsességgel szemlélik és kutadják a dolgokat, azok arra az eredményre jutnak, hogy minden csak hiábavalóság. Mert az emberi bölcsesség előtt csak a földi érzékekkel megtapasztalható dolgok tetszenek valóságnak, azok pedig romlandók, elmulandók. A lelki dolgok az emberi bölcsesség előtt mindig csak a sejtés szürke ködében maradnak, s nem lesznek megdönthetetlen valósággá és bizonyossággá. Ehhez új lelki látás szükséges, amelyet onnan felülről kap az ember az újjászülő Szent-Lélek által.

Dec. 14. Préd. 2:1–12. I. Thess. 3. Még sokkal többen követik Salamon királyt a világi gyönyörűségek és élvezetek keresésében. A földi vagyon gyarapítása, az érzékek kielégítése, ételben, italban való duskálkodás ma is sok embernek az életét tölti be egészen. Sokáig ők is úgy vannak, mint volt Salamonnál, hogy ez elégnék találják a boldogságra, nagynek, hatalmasnak, bölcsnek érzik magokat. Jó, ha minél előbb elérkezik számukra az az idő, amikor belátják mindezeknek a hiábavalóságát s idejök van még a megfordulásra, a megtérésre.

Dec. 15. Préd. 2:13–26. És. 40:1–8. Milyen kár az embernek azon gyötrődni, hogy az ő holta után mi lesz itt a földön, milyen nyoma marad az ő munkájának. Hiszen ezt az ember sem el nem döntheti, sem el nem végezheti. Mint ahogy a főpangó lelkű Salamon maga is mondja végül, mindez Isten kezében van. Az embernek tehát nem végezni, hanem kezdeni kell evvel: minden úgy van legjobban, ahogy Isten intézi, tehát én magamat és minden munkámat, életemet és haláloamat Isten kezébe teszem le. Aki így gondolkodik és így cselekszik, az bölcs, bölcsőbb bölcs Salamonnál.

Vargha Gyuláné.